

Eesti kollektiiv-märgukiri, mis erines lätlaste omast oma suurema süstemaatilisusega, ületas selle ka esitatud nõudmiste radikaalsusega, eriti agraarõiguslikul alal. Selles nõuti m. s., et talud müüduks talupoegadele valitsuse poolt kindlaks määratud sunnihindadega ja et maata rahvale jagataks mitte ainult kroonumõisad, vaid ka asutiste, kirikute, linnade ja fideikomisside mõisad. Revisjonil saadud andmete põhjal koostati üksikajalik aruanne Liivimaa oludest ja väärnähtust, mille M. 1884. a. esitas keisrile. Seda aruannet kasutasid valitsusvõimud ainult lähetekohana, sissejuhatusena oma edaspidisele venestamispoliitikal Läänemere mail, kuna kõik sellest väljaspool seisvad rahva soovid ja nõuded kõrvale jäeti. Kohtuministrina oli M. juhtivalt tegev nende kohtu-uuenduste läbi viimisel, mis Aleksander III ajal Läänemere mail maksmata pandi.

Энци. Сл. Брокг.-Ефр.; Н. М. Крестьянское дѣло въ Лифл. губ. (Вѣстникъ Европы 1906, XII); V. Reiman, Kolm ajaloohallikat venestamise päevilt (E. Kirj. 1910); A. Kruusberg, Revisjoni tulekul (1923); A. v. Tobien, Die livländ. Ritterschaft (1925); Журн. Министерства Юстиции 1895, nr. 10.

H. Kr.

MANDERN, Konrad v., 1263–66 Saksa ordumeister Liivimaal. Tema valitsus langeb vallutamise-aastasaja aktiivsemasse ajajärku. Stenby lepingu (1238) järgi kuulusid Harju ja Virumaa jälle Taanile, mis end väheste jõududega ainult vaevaga suutis maksmata panna; Järvamaa oli jäänud edasi ordule, kuid viimane ei tohtinud siin Taani loata ühtki kantsi ehitada. Liivimaa keskosa oli juba, arvestamata ikka veel rahutud Saaremaad ja ähvardavat hädaohtu venelasilt, täielikult sakslaste võimuses. Kuid lõunas, Sengallias ja Kuramaal, oli kõik veel täitsa kindlusetu. Suurimat tähtsust omas siin geograafilise ühenduse loomine Preisi ordumaaga, milleks pidi kaasa aitama Samaiitia saavutamine Mindaugaselt. Kaua oli ordu võidelnud mehiste kuralaste, semgallide ja viimaste lähedate sugulaste leedulastega. Raskeks löögiks oli osutunud kaotus Durbeni juures (1260), milline esile kutsus üldise äralangemise ja igakülgse hädaohtu Liivimaale. Kogu oma jõudude visa pingutusega pidi ordu jälle seisukorra peremeheks saama. 1 a. enne M.-i valitsemisele asumist olidki Tartu piiskopkonda tunginud venelased välja tõrjutud, järgneval a. kuralased vähemalt esialgselt võidetud, kuid täies ulatuses püsis hädaoht Leedu poolt, mis semgalle toetas nende visas iseseisvusvõitlusis. Siin algaski kõige esmalt M.-i plaanikindel tegevus. Kurelaste maalinna Gröseni põletamise (1264) ja kaotusrikka sõjakäigu järel sem-

gallide vastu asutas M. a. 1265 uue ordu lossi Miitavi, mis maa ja vee kaudu oli Riiaga ühenduses. Miitav, kui tulevaste ettevõtete alus, ei asunud mitte kesk vallutatavat Sengallimaad, vaid selle piiril. Põhjapoolsele orduriigi piirile, nimelt Järvamaale, ehitas M. samal a. Paide lossi, milleks taanlased vist oma nõusoleku pidid andma nähes, et uus asundus kindlustas nii nende eneste kui ka ordu omanduse. Paide tähtsus selgub ka sellest, et ka siis, kui ta juba ammu oli minetanud oma strateegilise tähenduse Järvamaa suhtes, sealne orduvõgt siiski säilitas oma koha viiest »ülemkäskijast« koostuvas ordumeistri »sisemisest nõukogust« kuni lõpuni. M.-i sisemisest valitsustegevusest teatakse, et ta liivlaste karjakümnist kergendas, »et neid virgutada seda agaramale võitlusele paganate vastu«. A. 1265 andis ta uuele linnakesele Embekale, pärastisele Pärnule, esimese privileegi. Elanikud said õiguse maaomandamiseks, vabaks kalastamiseks Pärnu jões ning meres ja kolmandiku kohtumaksude sissetulekuist. Samal ajal asutati seal uus komtuurkond. Ordu pani nimelt rõhku jõgede ja jõesuude ommisele ning edendas oma sadamalinnade arengut. Narva ja Vindavi olid tema asundused XIII a. s., Riia linna omandamist hakkas ordu püüdma sama a. s. lõpul; uus Pärnu oli läänepoolsele Eestimaa tähtsaim sadam eriti seniks, kuni Tallinna taanlastele kuulus. — A. 1266 loobus M. meistriametist; 1268 esineb ta Lüübekis meistri asetäitjana, aa. 1288, 1294 ja 1295 Hesseni maakomtuurina Marburgis.

Vanem Liivi riimikroonika (L. Meyer i väljajanne, Paderborn, 1876), vv. 7114–7553; Hermannus de Wartberge, *Chronicon Livoniae* (Scr. rer. Prussic. II, 1864, lk. 4). — Vrđl. L. Arbusow sen., Die im Deutsch. Orden in Livland vertret. Geschlechter (Jb. f. Gen. 1899), lk. 76; Arbusow, Grundriss^{IV}; R. Hausmann, Studien zur Geschichte d. Stadt Pernau (1906). L. A.

MANNINEN, Ilmari Justus Andreas, etnograaf, sünd. Soomes Viiburis 2. IX 1894 ukj. kooliõpetaja, pärastise praosti pojana, õppinud 1912–16 Helsingi ülikoolis soomeugri rahvateadust, rahvaluulet, ajalugu, soome keelt ja kirjanduslugu, sai a. 1922 filosoofia litsentsiaadiks töö eest »Die dämonistischen Krankheiten im finnischen Volksaberglauben«. Toimetanud rahvateaduslikke ja arhiivuuringi, millede tulemustena on ilmunud tööd »Liperin seurakunnan historia« (1917), »Kansatieteellisiä kertomuksia Pohjois-Aunuksesta« (1918) ja »Pohjoisen Karjalan vanhanaikainen talous« (1922). Neis töis esineb M. peamiselt tulunduselu uurijana tugeva rahvateadusliku tendentsiga. Olles aa 1919—